

Sygn. akt I C 846/21

PROTOKÓŁ

posiedzenia niejawnego

Dnia 20 czerwca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Grażyna Poręba

na posiedzeniu niejawnym rozpoznał sprawę z powództwa (...) S.A. we W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

Posiedzenie rozpoczęło o godz. 10.00 zakończono o godz. 10.30

Strony na posiedzenie nie stawiły się – niezawiadomione,

Sąd postanowił:

- 1) uznać sprawę za wyjaśnioną do rozstrzygnięcia,
- 2) na podstawie art. 148¹ k.p.c. wydać wyrok na posiedzeniu niejawnym.

Przewodniczący:

Sygn. akt I C 846/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2022r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Grażyna Poręba

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2022r. w Nowym Sączu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S.A. we W.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) S.A. we W. kwotę 1.390,93 zł. (jeden tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt 93/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 kwietnia 2021r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) S.A. we W. kwotę 1.029,53 zł. (jeden tysiąc dwadzieścia dziewięć 53/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Nowym Sączu od powoda (...) S.A. we W. kwotę 70,04 zł. (siedemdziesiąt 04/100) i od pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 198,32 (sto dziewięćdziesiąt osiem 32/100) tytułem wydatków wyłożonych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

Sędzia

ZARZĄDZENIE

1/ (...)

2/ (...)

3/ (...)

(...)

(...)

Sygn. akt: I C 846/21

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 czerwca 2022 roku

Powód (...) S.A. we W., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, w pozwie wniesionym do tut. Sądu w dniu 21 lipca 2021 r. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 492 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 04.06.2021 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 1.390,93 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25.03.2020 r. do dnia zapłaty. Domagał się również zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych (k. 2-9).

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 16 marca 2021 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki T. o nr rej. (...). Samochód sprawcy zdarzenia posiadał ubezpieczenie w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Pozwany, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, ustalił wartość szkody na kwotę 2.895,60 zł. Poszkodowany, na podstawie umowy cesji, przeniósł swoją wierzytelność wobec pozwanego na rzecz powoda, wobec czego jest on legitymowany do uzyskania brakującej kwoty odszkodowania. Powód dokonał analizy kosztorysu naprawy pozwanego oraz dokonał przeliczenia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu zlecając wykonanie prywatnej kalkulacji podmiotowi zewnętrznemu. W wyniku analizy stwierdzono, iż należne odszkodowanie zostało zaniżone. Koszt prywatnej kalkulacji wyniósł 492 zł. Dochodzone kwota stanowi różnicę pomiędzy kosztem naprawy określonym w kalkulacji powoda a kwotą wypłaconą przez ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego wraz z kosztami prywatnej opinii.

W dniu 28 lipca 2021 r. Referendarz tut. Sądu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w uwzględnieniu żądania pozwu (k. 53).

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. w sprzeciwie od nakazu zapłaty domagał się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych (k. 57-63).

Pozwany zakwestionował przedłożony przez powoda kosztorys naprawy pojazdu, wskazując że jest to dokument prywatny i nie stanowi dowodu w rozumieniu przepisów k.p.c., a ponadto koszty naprawy pojazdu zostały w niej znacznie zawyżone. Poszkodowany nie przedłożył do ubezpieczyciela przed dokonaniem naprawy pojazdu w wybranym przez siebie warsztacie naprawczym kosztorysu sporządzonego przez ten warsztat, celem uzgodnienia kosztów naprawy, ani faktur czy rachunków za naprawę, nie przedstawił też pojazdu po naprawie do oględzin po naprawczych. Ubezpieczyciel nie jest zobowiązany do pokrycia kosztów naprawy najwyższych, a jedynie realnych kosztów naprawy. Pozwany zarzucił, że powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie dochodzenia wierzytelności z tytułu szkód komunikacyjnych więc usługa wyceny kosztów naprawy powinna stanowić koszty prowadzenia działalności powoda, nie stanowi normalnego następstwa szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 16 marca 2021 doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd T. o nr rej. (...), będący własnością R. C. i B. C..

Pojazd sprawcy zdarzenia był ubezpieczony w zakresie OC w (...) S.A. w W..

Dowód : niesporne

W związku z powyższym, poszkodowana B. C. zgłosiła pozwanemu szkodę do likwidacji z umowy OC sprawcy zdarzenia. Pozwany zakład ubezpieczeń, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, wypłacił na rzecz właściciela pojazdu bezsporną kwotę odszkodowania, zgodnie z wstępnym kosztorysem naprawy wykonanym na podstawie zdjęć przesłanych przez poszkodowaną, w kwocie 2.895,60 zł. Pozwany w kosztorysie sporządzonym w trakcie postępowania likwidacyjnego zastosował stawkę robocizny mechanicznej i lakierniczej w wysokości 54 zł/rbh.

R. C. i B. C., na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 marca 2021 r. dokonali cesji wierzytelności przysługującej im wobec (...) S.A., wynikającej z dochodzenia należności z tytułu szkody w pojeździe marki T. o nr rej. (...), powstałej na skutek zdarzenia z dnia 16 marca 2021 r. – na rzecz (...). Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 7 kwietnia 2021 r. A. G. przeniósł na (...) sp. z o.o. przedmiotową wierzytelność. Powód nabył wierzytelność na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej z (...) sp. z o.o. w dniu 4 maja 2021 r.

Dowód: decyzja z 24.03.2021 – k. 18-19, akta szkody na płycie CD – k. 64, umowa przelewu wierzytelności z dnia 30.03.2021 r. wraz z zawiadomieniem – k. 42-44, umowa przelewu wierzytelności z dnia 07.04.2021 r. wraz z zawiadomieniem – k. 26-41, umowa przelewu wierzytelności z dnia 04.05.2021 r. wraz z zawiadomieniem – k. 22-25,

Powód nie zgodził się z kalkulacją naprawy wykonaną przez pozwanego i w celu ustalenia rzeczywistego kosztu naprawy pojazdu, zlecił wykonanie stosownej kalkulacji rzeczoznawcy. Koszt opinii prywatnej wyniósł 492 zł. Wynikało z niej, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki T. o nr rej. (...) wynosi łącznie 4.286,53 zł brutto.

Pismem z dnia 20 maja 2021 r. powód zwrócił się do pozwanego z ostatecznym wezwaniem do zapłaty kwoty 1.882,93 zł z ustawowymi odsetkami od dnia następującego po dniu wydania decyzji do dnia zapłaty i kwoty 492 zł tytułem rachunku za kosztorys.

Dowód: pismo z dnia 20.05.2021 r. – k. 20-21, kalkulacja naprawy – k. 45-48, faktura VAT nr (...) – k. 49

Koszt naprawy pojazdu marki T. o nr rej. (...), przy uwzględnieniu stawki za prace mechaniczne i lakiernicze w wysokości netto 100 zł/rbh jako średnie stawki w tamtym okresie w regionie południowym w zakładach naprawczych nieposiadających autoryzacji producenta pojazdu wyliczony za pomocą programu w systemie A. z uwzględnieniem wyłącznie nowych oryginalnych części zamiennych producenta o oznaczeniu jakościowym O wynosi 4.303,70 zł brutto, koszt naprawy z uwzględnieniem oprócz oryginalnych części zamiennych o oznaczeniu jakościowym O również

dostępnych alternatywnych części zamiennych wynosi 4.300,42 zł. Koszt naprawy pojazdu przy uwzględnieniu stawki za prace mechaniczne i lakiernicze w wysokości netto 140 zł/rbh jako średnie stawki w tamtym okresie w regionie południowym w autoryzowanych przez producenta pojazdu zakładach naprawczych z uwzględnieniem wyłącznie nowych oryginalnych części zamiennych producenta o oznaczeniu jakościowym O wynosi 4.461,14 zł.

Uszkodzony pojazd był w dniu 16 marca 2021 r. wyposażony z obrębie powstałych uszkodzeń w oryginalne elementy producenta pojazdu.

Dowód: opinia biegłego – k. 118-130

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których treść i forma nie budziły żadnych wątpliwości Sądu.

Niesporny między stronami był fakt odpowiedzialności strony pozwanej za skutki zdarzenia z dnia 16 marca 2021 r. i zakres uszkodzeń pojazdu marki T. o nr rej. (...).

Strony różniły się, co do wysokości należnego powodowi odszkodowania. W tym zakresie Sąd oparł się na opinii biegłego T. M., który dokonał wyceny kosztów przywrócenia pojazdu marki T. o nr rej. (...) do stanu sprzed szkody z dnia 16 marca 2021 r. w trzech wariantach. Opinia biegłego była przejrzysta, rzeczowa i jasna, dlatego Sąd dał jej wiarę w całości. Zauważyć też trzeba, że strony nie wnosiły do jej treści żadnych zarzutów.

W ocenie Sądu brak jest podstaw, by kwestionować tak ustalony stan faktyczny sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie osoba uprawniona do odszkodowania przeniosła swoją wierzytelność obejmującą prawo do zwrotu kosztów naprawy pojazdu na rzecz powoda. Zgodnie z art. 509 k.c. w wyniku umowy cesji wierzytelności na powoda przeszły wszelkie związane z nią prawa, jak również roszczenie o zaległe odsetki.

Odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego znajduje podstawę w przepisach ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) oraz normach art. 415 k.c., 436 § 2 k.c. i art. 822 k.c. Przy czym przepis art. 19 przywołanej ustawy o ubezpieczeniach, analogicznie do treści art. 822 § 4 k.c. przyznaje uprawnionemu roszczenie bezpośrednio od ubezpieczyciela odpowiadającego z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy.

Stosownie do treści art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, a naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone.

Zgodnie z normą art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Uwzględniając przytoczone wyżej przepisy stwierdzić należy, iż szkoda powstaje w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu na podstawie art. 436 k.c. oraz według przesłanek określonych w art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy, czy też w ogóle zamierza ją naprawić. Odszkodowanie ma bowiem wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzi ustalonej w sposób przewidziany prawem.

Sąd orzekając w niniejszej sprawie podziela stanowisko wyrażone w orzecznictwie, według którego roszczenie należne od ubezpieczyciela w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń należy określić na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.06.1998 r., sygn. I CR 151/88, Lex nr 8894).

Uwzględniając powyższe rozważania, w tym stanowisko Sądu Najwyższego, które Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela i akceptuje, wskazać należy, że nie miało znaczenia czy i za jaką kwotę poszkodowany dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu. Wysokość odszkodowania ustalonego zgodnie z treścią art. 363 § 2 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c. ma bowiem odpowiadać kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku. Wysokość tak określonego odszkodowania powinna być ustalona według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy, tj. na podstawie metody kosztorysowej i objąć niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15.11.2011, sygn. III CZP 68/2001, OSNC 2002, nr 6 poz. 74, z dnia 13.06.2003 r., sygn. III CZP 32/2003, OSNC 2004, Nr 4, poz. 51).

Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu do takiego stanu (używalności i jakości), jaki istniał przed wypadkiem. Jeżeli wymaga to użycia nowych części i materiałów, wydatki poniesione z tego tytułu powinny być uznane jako koszty naprawienia szkody. Uszkodzona część pojazdu powinna być zastąpiona nową, jeśli ewentualna naprawa tej części nie przywróci jej pełni wartości jaką przedstawiała przed szkodą. Odszkodowanie obejmuje koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów. O przywróceniu do stanu poprzedniego można mówić, gdy stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem odpowiada stanowi samochodu sprzed wypadku. Przy ocenie bierze się pod uwagę zarówno stan techniczny, jak i trwałość czy wygląd estetyczny.

Odnośnie wyboru wariantu opinii biegłego, Sąd uwzględnił wariant I opinii (naprawa wyłącznie z uwzględnieniem oryginalnych części zamiennych o oznaczeniu jakościowym O). Uszkodzony samochód w dniu zdarzenia drogowego nie nosił wcześniej śladów uszkodzenia w miejscu które zostało uszkodzone na skutek kolizji z dnia 16 marca 2021 r. Zgodnie z opinią biegłego w dniu 16 marca 2021 r. samochód był wyposażony w obrębie powstałych uszkodzeń w oryginalne elementy producenta pojazdu, przeprowadzenie naprawy pojazdu według wskazanego wariantu przywróciłoby uszkodzony pojazd do stanu sprzed uszkodzenia. W ocenie Sądu wycena zawarta w wariancie I opinii pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia z dnia 16 marca 2021 r., a zastosowana przez ubezpieczyciela stawka za prace mechaniczne i lakiernicze tj. 54 zł/rbh została znacznie zaniżona w stosunku do obowiązujących stawek rynkowych tj. 100 zł/rbh. Zatem uzasadnione koszty naprawy pojazdu to kwota 4.303,70 zł. przy czym powód za zasadne uznał koszty obejmujące mniejszą kwotę bo 4.286,53 zł.

W związku z powyższym, w ocenie Sądu, zasadne jest zasądzenie tytułem dalszych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu kwoty 1.390,93 zł - jako różnica pomiędzy kwotą uzasadnionych kosztów naprawy wyliczonych przez samego powoda (4.286,53 zł brutto) - a wypłaconym w toku likwidacji szkody odszkodowaniem w kwocie 2.895,60 zł brutto.

W punkcie II Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania zasądzenia kosztu opinii prywatnej w wysokości 492 zł. W tym zakresie wskazać należy, że powód jest podmiotem zawodowo zajmującym się skupowaniem wierzytelności i z tego tytułu prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...), której siedziba znajduje się we W. przy ul. (...) Sporządzona natomiast do akt niniejszej sprawy kalkulacja naprawy, została sporządzona przez Biuro (...) sp. z o.o. mającą siedzibę we W. przy ul. (...) (tożsamy adres, co siedziba firmy powoda). Dodatkowo, z odpisu KRS Spółki Biuro (...) i powoda wynika, że W. K. był jednocześnie prezesem obu spółek. Sąd stoi więc na stanowisku, że skoro powód jest w stanie skalkulować koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, przy pomocy spółki, mającej tożsamą siedzibę, to koszt sporządzenia takiego kosztorysu powinien być wliczony w prowadzoną przez niego działalność w zakresie

skupowania wierzytelności w zakresie szkód OC. Przyjęcie przeciwnego wniosku byłoby sprzeczne z zasadami logiki oraz przede wszystkim – zasadą minimalizacji szkody.

Podsumowując, Sąd powództwo w zakresie kosztu opinii prywatnej (kalkulacji naprawy) oddalił, mając na uwadze wyżej przytoczoną argumentację, o czym orzeczono w punkcie II wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Na koszty w niniejszej sprawie złożyły się: po stronie powoda: opłata od pozwu – 200 zł, opłata od pełnomocnictwa - 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika - 900 zł, wykorzystana zaliczka na opinię biegłego – 600 zł, czyli razem 1.717 zł; natomiast po stronie pozwanego: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 900 zł, opłata od pełnomocnictwa - 17 zł, czyli razem 917 zł. Łącznie koszty powoda i pozwanego wyniosły więc 2.468 zł. Powód wygrał proces w 73,90 %, natomiast pozwany w 26,10 %. Pozwany powinien więc ponieść 73,90 % kosztów, tj. kwotę 1.946,53 zł, (a poniósł w wysokości 917 zł). W konsekwencji powyższego, Sąd w punkcie III wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.029,53 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W punkcie IV wyroku Sąd nakazał ściągnąć od powoda kwotę 70,04 zł, od pozwanego kwotę 198,32 zł tytułem różnicy pomiędzy kwotą uiszczonej zaliczki na poczet opinii biegłego (600 zł) a wysokością wynagrodzenia przyznanego biegłemu (868,36 zł).

Z/

1.(...)

2.(...)

3.(...)

(...)